

udarbejdede bliver gældende, gælde nøjagtigt de samme Regler, som der vil gælde efter Mindretallets Forslag. Jeg erkender, at for dem, der er Lønarbejdere, bliver Stillingen en anden, idet de, fordi de er Lønarbejdere, faar en Ret til at kunne blive staaende i Sygekasserne og hæve deres Statstilskud, selv om deres Indtægter er aldrig saa store, naar blot de ikke er komne op over Maksimum indenfor Faget.

Men til Trods for, at Mindretallet har den Opfattelse, at det vil være det rigtige, at Rigsdagen selv bestemmer de Grænser, der skal være gældende for Ydelse af Statstilskud, har Mindretallet erklæret sig villigt til at gaa ind paa, at det fastsættes af Ministeren ved Bekendtgørelse for 5 Aar ad Gangen, men ganske vist efter Forhandling med et Udvalg fra Rigsdagen. Vi kan ikke erkende, at Sygekassenævnet har nogen Berettigelse til at kræve, at det skal være medbestemmende paa et Omraade, hvor Talen ene og alene er om, hvem der skal have Tilskud af Statskassen. Der er ikke Tale om, at denne Bekendtgørelse skal indeholde noget som helst om, hvordan Sygekasserne skal arbejde og virke. Der er i Bekendtgørelsen kun Tale om dette ene, hvem der skal anses for at være saa velstillet, at Staten ikke behøver at betale en Del af deres Præmie. Vi kan, som sagt, ikke erkende, at Sygekassenævnet har nogen som helst Adkomst til at være medbestemmende herom. Det er Rigsdagen som Bevillingsmyndighed, der har Adkomst til og Ansvar for Afgørelsen af, hvem den vil anse for at være saadan situeret, at det er forsvareligt at betale en Del af Præmien. Og der er saa meget mindre Anledning til at lade Sygekassenævnet være medbestemmende, naar Talen er om, hvem der skal have Statstilskud til Præmiebetalingen, som de Regler, der findes i en hel Række andre Love, gaar ud paa at sidestille Retten til Statshjælp i de paagældende Institutioner med Retten til Statshjælp i Sygekasserne. Jeg nævner i saa Henseende, at efter den gældende Lov om Arbejdsløshedskasser skal man for at kunne faa Statstilskud under Arbejdsløshed opfylde Betingelserne for at kunne være Medlem med Statstilskud i en Sygekasse, ligesom det samme gælder, naar Talen er om Hjælp fra det offentlige til en Patients Ophold paa et Tuberkulosesanatorium, og at man endvidere, saa vidt jeg ved, følger de samme Regler i Finansministeriet, naar Talen er om, hvem der kan være Medlemmer i en Byggeforening, der faar Statstilskud. Saa-

ledes er der en Række Omraader, hvor man er gaaet ud fra, at de, der regnes for ubemidlede i Sygekasselovens Forstand, fik Ret til at nyde godt af de Statstilskud, der paa forskellig Maade ydes. Men hvorfor Sygekassenævnet saa skulde være den eneste Institution, der skulde være bestemmende, naar disse Regler skal fastsættes af Ministeren, har Mindretallet ikke kunnet indse. Hvis man imidlertid ikke vilde sætte det, som nu staar i den sidste Del af Bekendtgørelsen — ogsaa som den foreligger fra Ministeren —, ind i Loven, kunde vi ogsaa finde os i, at Rigsdagen sagde som saa: Vi vil ikke hvert 5te Aar have den Vanskelighed, der ligger i at træffe Afgørelse med Hensyn til det her omhandlede Spørgsmaal, vi afgiver paa dette Omraade vor Myndighed til et af hvert af Tingene valgt Udvalg. Ministeren vil antagelig følge, i hvert Fald i Hovedtrækkene, hvad et saadant Udvalg maatte anse for rigtigt, og naar Rigsdagen har sagt: Vi vil ikke hvert 5te Aar beskæftige os med det Spørgsmaal, men vi vil hvert 5te Aar vælge et Udvalg bestaaende af Medlemmer fra de forskellige Grupper, har Rigsdagen taget Beslutning, og saa har vi ment, at der ikke var nogen Betænkelighed ved at gaa den Vej, om vi end principielt maatte finde det rigtigt, at Rigsdagen hvert 5te Aar fastsatte Reglerne.

I Henhold til, hvad jeg her har sagt, skal jeg paa Mindretallets Vegne anbefale de af dette stillede Ændringsforslag, der i alt væsentligt er samhörrende og refererer sig til det af mig sidst omtalte Spørgsmaal om de faste Grænser, om Reglerne for Sygekassers Ret til Statstilskud.

Sluttelig skal jeg føje til, at ved Spørgsmaalet om en Kontrol med de ikke statsunderstøttede Sygekasser og Sygeforeninger, hvad ogsaa blev nævnt af Ordføreren, hører jeg til dem, der mener, at det vilde være overordentlig ønskeligt, om vi fik en saadan Kontrol. Men jeg tror ikke, vi skulde indskrænke den, som foreslaaet af den højtærede Minister, til alene at gælde de saakaldte gensidige Sygeforeninger, som kun beskæftiger sig med Sygeforsikring. Jeg synes, at de, der er Medlemmer af andre Sygeforeninger, Aktieselskabssygeforeninger, som maaske ogsaa har Ulykkesforsikring ved Siden af, kunde have samme Krav paa, at Staten øvede en Kontrol med Foreningen, som de, der er Medlemmer af gensidige rene Sygeforeninger, og jeg vil gentage min Opfordring fra første Behandling til den højtærede Mini-